

affald, der er tilbage, kan være vanskeligere at genanvende eller bortskaffe. Det skyldes, at det er de større og mere ensartede fraktioner, der typisk forsvinder som følge af affaldsminimeringstiltag.

Den teknologiske udvikling har medført, at mange produkter er blevet mere komplekse. Komplexiteten viser sig i nye materialer og materialekombinationer, avancerede overfladebehandlinger samt udformning af engangsprodukter, der er vanskelige eller umulige at skille ad. Der har de sidste årtier været en vækst i mængden af affald i form af kasserede produkter, både i forbrugsleddet og i industrien.

Affaldets sammensætning har en afsmittende effekt på restprodukterne fra affaldsforbrændingsanlæggene idet f.eks. tungmetaller opkoncentreres i restprodukterne. Genanvendelsesmulighederne for restprodukterne er blandt andet bestemt af tungmetalindholdet i restprodukterne.

Stigende affaldsmængder og støppet for deponering af forbrændingseget affald har medført en udvikling hen imod øgede mængder affald til forbrænding og dermed stigende mængder restprodukter, som enten skal genanvendes eller deponeres.

Vurdering af udvikling i kvaliteten af affaldsbehandlingen

Det danske affaldsbehandlingssystem følger det hierarki for behandlingsformer, som efterhånden er veletableret såvel herhjemme som i internationalt regi.

Genanvendelse er den højest prioriterede behandlingsform. Dernæst kommer forbrænding af affald med energiudnyttelse til produktion af varme og elektricitet og til sidst deponering.

Regeringen har støttet aktivt op om denne prioritering. Blandt andet ved udelukkende at afbrænde affald med energiudnyttelse og ved at indføre støppet for deponering af forbrændingseget affald, der trådte i kraft 1. januar sidste år.

Affaldsbehandlingen fungerer tilfredsstillende ud fra de hidtidige forudsætninger, men udviklingen i affaldets karakter kræver nye behandlingsmetoder. Dertil kommer, at affaldsbehandlingen ikke har taget sigte på at fjerne de miljøbelastende stoffer. Derfor vil regeringen lægge vægt på at forbedre kvaliteten i behandlingsmetoderne.

Vurdering af forbrændings- og deponeringskapacitet
Der er gennemført en kortlægning af affaldsmængderne til forbrænding år 2000. Rapporten er fremsendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Den samlede kapacitet til forbrænding af affald er i dag ca. 2,3 mio. tons. Regeringen vurderer, at der de næste 1-2 år vil være en underkapacitet på de danske forbrændingsanlæg stort set over hele landet. Dette skyldes primært de stigende affaldsmængder og støppet for deponering af forbrændingseget affald. Endvidere har der vist sig en forsinkelse af omstillingen til kraftvarme i hovedstadsområdet. Herefter vil kapacitetsmanglen frem til år 2000 være begrænset til enkelte dele af landet.

På grund af kapacitetsunderskuddet vil der nogle steder være behov for midlertidigt at oplagre en del af det forbrændingsegne affald. Midlertidig oplagring er forbundet med visse omkostninger, men især udenlandske erfaringer har vist, at der findes teknikker til midlertidig oplagring, som vurderes at være både miljømæssigt og økonomisk fornuftige. Regeringen vil derfor fastholde, at de affaldsmængder, der i dag opbygges, som følge af den manglende forbrændingskapacitet, skal lagres, så det er muligt at føre dem til forbrænding på et senere tidspunkt. Udbygningen af kapaciteten skal indpasses i energiplanlægningen.

Regeringen vil fortsat tilstræbe, at indpasningen af den nødvendige affaldsforbrændingskapacitet medfører den størst mulige miljøeffekt. Den største CO₂-mæssige effekt vil kunne opnås, hvis affaldskraftvarmeværkerne placeres, så de fortrænger varme fra kulfyrede anlæg. Men også etablering af ny affaldsforbrændingskapacitet i områder, der i dag forsynes fra relativt nye kraftvarmeanlæg, kan blive nødvendig.

De danske deponeringsanlæg har i gennemsnit en restlevetid på 12 til 16 år. Kapaciteten kan dog strækkes over længere tid, hvis der flyttes større mængder affald til forbrænding og genanvendelse, og hvis en væsentlig del af slaggen fortsat vil kunne anvendes ved vejbygning. Det skal bemærkes, at der er store regionale forskelle i deponeringskapacitet.

2. VURDERING AF DEN HİDTİDİGE İNDSATS

Behandlingshierarkiet giver ikke en statisk anvisning for, hvordan samtlige affaldstyper skal behandles. Der kan findes eksempler på